

Van twee Kerstekinderen.

ROND den Spaanschen tijd stond er in de Everdystraat een groot huis, waarin een der rijkste kooplieden van Antwerpen woonde. Die koopman heette Frans Wierincx. Ofschoon hij het geluk had geld in overvloed te winnen, gevoelde hij zich toch niet gelukkig, want heel dikwijls had hij met een benijdenswaardig oog neergezien op de moeders, die de Sleutelstraat bewoonden en die hij, als armmeester, op regelmatige tijden bezocht. In ieder huisgezin had hij minstens een half dozijn kinderen aangetroffen, die bijkans niks te eten hadden, en hij, de schatrijke, die al twelf jaar getrouwd was en doodgeerne kinderen zou gekregen hebben, hij was en bleef er van verstoken. Dat bedroefde niet alleen hem, maar ook zijn vrouw, die altijd met heuren kop naar den grond ging, precies alsof er 'n vloek op haar kleefde.

Maar, op zekeren dag liep het gerucht, dat Onze-Lieve-Heer eindelijk het gebed van de echtelingen Wierincx verhoord had, en dat er hun kortelings een kindeken zou geboren worden. En als de groote dag aanbrak, was de vreugde dubbel groot, omdat het een jongskens was, waarnaar de gelukkige vader altijd zoo vurig getracht had.

Zoover stonden de zaken, toen er op 'nen avond, terwijl de

maan helder scheen, een jonge vrouw op het Groenkerkhof — dat toen een kerkhof was — tusschen de zerken verscheen. Op sommige oogenblikken sloeg ze de handen in heur haren en ging te werk, alsof ze waarlijk van haar verstand beroofd was.

Een heer, die waarschijnlijk wat over de dood wou mediteeren, wandelde ook tusschen de zerken en stond eensklaps tegenover de jonge vrouw.

Die kerkhofwandelaar moest nog al 'n rare vogel geweest zijn, want hij hield de bezoeker staande en op 'nen plezierigen toon zei hij :

— « Hela, meiskens ! ge ziet er zoo aardig uit !... Wat komde gij hier zoo laat op het kerkhof doen ? »

— « Och, meneer ! » hilde de jonge vrouw, « ik kom een plaatsken zoeken, om er mijn eigen levend op te begraven ! »

— « Wat zijn me dat voor zotte kuren ! » lachte de andere. « Weette gij wel dat, als ge dood zijt, dat ge dan niet meer kunt terugkomen ?... En waarom wilde gij uw eigen levend begraven ? Zeg me dat eens ! »

En als heur gesnik een beetje verminderd was, en zij de oogen met den top van heuren voorschoot had afgevaagd, gaf ze zuchtend ten antwoord :

— « Och, meneer, ik heb iets aangevangen, dat ik nog nooit gedaan heb, en dat kan ik niet uitvegen dan met mijn eigen leven. Ge moet weten, dat ik de meid ben van meneer Wierinx, uit de Everdystraat. Meneer en madam hadden al jaren getracht naar 't bezit van een kindeken, en nu is er eindelijk eentje gekomen... Madam is er betrekkelijk erg ziek van en meneer is over drij dagen voor zaken naar Amsterdam vertrokken met het gedacht, dat het nog wel veertien dagen zou geduurd hebben, en nu is 't kleintje dezen morgen, geheel onverwachts, gearriveerd. De dokter had gezegd, dat ik madam moest gerust laten, en twee keeren per dag het kind met lauw water wasschen. Over een half uur ben ik daarmee bezig, en... heilige deugd ! met al die strubbelingen van den vorigen nacht kon ik mijn oogen bijkans niet meer open houden en... de kleine rolt van mijnen schoot en recht de kuip met water in. Bijal dat ik hem er oogenblikkelijk uithaalde, ging hij zoodanig te werk, dat ik denk, dat hij er de stuipen van gekregen

heeft. Ik heb het jonk met de gauwte in zijn beddeken gedouwen en ben gaan loopen, zoo hard ik maar kon. Teruggaan durf ik niet, want het zal zeker in de stuipen blijven, en als meneer bij zijn terugkomst de dood van dat drenkelinksken vernemen moest, hij werd er stapelzot van, en ik weet niet, wat er met mij gebeuren zou. Ga nu weg, meneer, en laat mij alleen, om aan mijnen put te kunnen graven !... »

De wandelaar moest van de kinderstuipen niet erg bang zijn geweest, want lachend vroeg hij aan de meid :

— « En gade gij al den grond, voor een zoo groot meisken 'lijk gij, met uw handen uithalen ? Dan hedde gij daar morgenavond nog niet mee gedaan ! Maar wil ik u eens 'nen goeien raad geven ? Ga terug naar het huis van uwen meester, laat de poort half openstaan en binnen twintig minuten ben ik daar. Ik heb nog een boodschap op den Oever te doen, en vandaar trap ik het af naar de Everdystraat. »

— « Maar, meneer ! » kreet de meid, « wat kunde gij aan de stuipen verhelpen ? »

— « Just zooveel dat ik het kind er van genezen zal. Ik ben dokter van stiel, en kinderstuipkens hebben altijd mijn specialiteit uitgemaakt. Als ge dus vertrouwen in mij stelt, doe dan wat ik u zeg en de zaak zal geen erge gevolgen hebben ! »

De meid moest wel seffens vertrouwen in den dokter gesteld hebben, want ze sprak er niet meer van, heur eigen levend te begraven, maar vroeg :

— « En waarom moet ik de poort half open laten staan ? Kunde gij dan niet kloppen, 'lijk iedereen doet ? »

— « Neen, dat mag niet. Ik handel zoo in uw eigen belang, want ik veronderstel, dat uw madam van 't ongeval niks gehoord heeft ? »

— « Gaar niks ! want het huis is heel groot en madam ligt te bed in een kamer, die ver verwijderd is van degene, waarin het beddeken van den kleine staat. »

— « Zooveel te beter ! » antwoordde daarop de dokter. « Zoo zal uw madam van die stuipen in 't geheel niks te weten komen ! »

— « Och, meneer ! » riep de meid uit, « als ge dat kunt ge-

lapt krijgen, zal ik u niet alleen het overige van mijn leven dankbaar blijven, maar ik wil er u zes maanden van mijn loon voor afstaan ! »

— « Dat wil ik niet ! » weersprak de dokter. « Pas er maar alleenlijk voor op, dat gij den kleine niet meer van uwen schoot laat vallen ! »

Ze stapten allebei van 't kerkhof, gingen samen tot aan den hoek van de Kammenstraat, en onder belofte dat de dokter seffens zou komen, stapte hij over de Steenhouwersvest naar den Oever, terwijl de meid den weg naar de Everdystraat insloeg.

Nog geen kwartier later hoorde de meid, die op heete kolen stond, de straatpoort wijder openen. De dokter, dien ze als bij mirakel op het kerkhof ontmoet had, was daar.

Hij gaf haar een teeken geen gerucht te maken en fluisterde stillekens aan haar oor, hem naar de kamer van den kleine te brengen.

Waarlijk, het kind lag nog hevig in de stuipen, maar nadat de dokter een fleschken uit zijnen zak had gehaald en eenige druppels van den inhoud in het mondje had laten loopen, werd het stilaan bedaarder, tot groote vreugde van de meid, die van blijdschap den dokter wel om den hals had kunnen vliegen.

Het was al bijkans elf ure van den avond geworden.

— « En zal het nu voor goed gedaan zijn ? » vroeg de meid.

— « Neen ! » antwoordde de dokter. « Van tijd tot tijd zullen die stuiptrekkingen nog wel terugkomen. Maar, daar ge den vorigen nacht niet geslapen hebt, en bij verder waken morgenvroeg den kleine misschien twee keeren in de kuip zoudt kunnen laten vallen, verzoek ik u, nu te gaan slapen. Ik zal nog een paar uren bij het kind blijven en het ondertusschen zoo goed verzorgen, dat er geen gevaar meer voor bestaan zal. Daarna zal ik stillekens weggaan, precies 'lijk ik gekomen ben, en zoo zal het niet meer oodig zijn, uw eigen levend te begraven. »

En blijmoedig trok de meid naar heuren eemer om, na tien minuten, te ronken 'lijk 'nen Teurk.

In 't midden van den nacht werd ze plotseling wakker. Ze dacht dat ze gedroomd had, en in dien droom iemand in huis had hooren zingen. En als ze eens goed aan heuren neus gevoeld had

om zeker te zijn, dat ze niet meer sliep, hoorde ze nog permentelijk een mannenstem een straatairken zingen.

Dat kon niemand anders zijn dan de dokter, die het nu toch maar erg van den man maakte, en de twee kruiken wijn, die op de schouw stonden, had leeggebuisd.

Ze sprong uit heur bed, trok met de gauwte 'nen rok aan en liep op heur bloote voeten naar de kamer, waarin zij het kind onder de waakzaamheid van den dokter had achtergelaten.

Aan de deur gekomen, hoorde ze niks meer, maar ze kreeg bijkans een geraaktheid, toen ze binnenkwam, geen dokter meer zag en, in plaats van één kind, twee kleintjes nevens malkander in het beddeken vond liggen, die allebei rustig schenen te slapen.

Daar kon de meid nu in 't geheel geen kop aan krijgen. Ze zag nog eens goed overal rond, om heur eigen te overtuigen, dat ze wel zeker in de kinderkamer stond, want nu dacht ze stellig, dat ze droomde.

Hoe was dat tweede kind in het beddeken gekomen en wie had het er in gelegd? Want, dat was toch niet vanzelf gegaan.

En dan, als ze de twee kleintjes goed bezag, vond ze geen haar verschil tusschen het een en het ander: ze hadden allebei hetzelfde snuitje, waren precies eender gekleed, en gelijk het een lag, lag het ander.

Zou misschien de dokter dat tweede kind meegebracht hebben?... Maar neen, want hij was een graatmagere kerel, en uit zijnen broekzak had hij toch geen kind kunnen schudden. Ze zou eerder begrepen hebben, dat de dokter het ééne wichtje had meegenomen, in plaats van er een tweede bij te brengen. En hoe konden nu die twee gezichtjes zoo sprekend aan malkander gelijken? Dat was toch geen menschelijk werk meer!

Enfin, begreep de meid niks van de zaak, toch was ze van gevoelen, dat het beter was, twee kinderen dan geen één, en in zoover was ze de kluts kwijt, dat ze niet wachten kon tot 's morgens om naar de slaapkamer van madam te loopen, haar wakker te maken en verwonderd te zeggen:

— « Madam, nu kom ik u iets aardigs vragen: Heeft de boer één of twee kerstekinderen gebracht? Want nu geraak ik er niet meer wijs uit! »

En vrouw Wierinx, die waarschijnlijk dacht, dat heur meid 'nen slag van den molen gekregen had, antwoordde :

— « Wel, gij zotte koof !... Weette dan al niet meer, dat het er maar één was ? »

— « En daar liggen er pertang twee in 't beddeken ! » bevestigde de meid.

— « En hoeveel waren er dan in den dag ? » vroeg madam lachend.

— « Eén, tot gisterenavond, als ik slapen ging, » sprak de meid. « En het aardigste is wel, dat het alle twee dezelfde zijn ! »

— « En slapen ze allebei ? » vroeg de moeder, die nu zeker dacht, dat de hersenpan van heur meid kadul sloeg.

— « Ja, madam; ze slapen 'lijk engeltjes ! »

— « Dina, weette wat dat ge dan doet ?... Ga ook slapen, maar wasch straks uw oogen goed uit, dan zulde zeker beter zien te tellen ! »

En Dina kon gaan vanwaar ze gekomen was, erg gestoord, omdat de meesteres heur niet had willen gelooven.

Maar 's morgens moest de moeder er wel aan gelooven, als haar de twee kinderen getoond werden. En natuurlijk, dat madam zoomin als de meid, er iets van begreep.

De dokter van het huis, die de jonge moeder in den loop van den morgen bezocht, begreep er nog minder van, want hij wist al te goed, dat er maar één kind geboren was.

Natuurlijk, dat de meid niet had durven zeggen, wat er den vorigen avond gebeurd was; evenmin, dat er 'n andere dokter in huis was geweest; maar dat de wandelaar van 't kerkhof voor iets tusschen de zaak kon betrokken geweest zijn, moest vanzelf van kant geschoven worden, als ze overwoog, dat de kinderen, onder alle opzichten, zóó sprekend aan malkander geleden, dat het een uit het ander niet kon herkend worden.

Het raadsel was en bleef onopgelost.

Alleenlijk was Dina erg verrast toen ze, rond den middag, de kinderen ging verzuiveren en, terwijl zij het eene op den schoot had liggen, er eensklaps een mannenstem in de kamer riep :

— « Mij niet in de kuip laten vallen, zulle ! »

En het schol bijkans geen haar, of de kleine rolde toch in de

kuip, zoo verschrikte Dina. Ze wist heel zeker, dat er geen man in huis was; hoe kon dan een man, en zoo dicht bij haar, spreken? Ze dacht, noch min, noch meer, dan dat, òf zij, òf de kinderen, betooverd waren.

Madam had aan de meid de les opgelegd, bij de terugkomst van meneer uit Amsterdam, hem niks te zeggen over de geboorte van één of twee kinderen, en maar te gebaren, alsof de moeder een tweeling ter wereld gebracht had. De kinderen waren er nu toch, en op den duur was madam zelf gaan twijfelen, zoo waren bij dat alles heur gedachten in de war geraakt.

Toen meneer weerkeerde, was hij als in den hoogsten hemel en scheen, door het bezit van de kinderen, de gelukkigste mensch van de wereld.

Alle toebereidselen werden gemaakt, om den volgenden Zondag in de Augustijnenkerk, de doopplechtigheid zoo luisterrijk mogelijk te doen plaats hebben.

Al de geburen waren er om bekommerd, en een half uur vóór dat de kinderen zouden gedoopt worden, was de Augustijnenkerk al voor de helft met parochianen gevuld.

Gezien meneer Wierincx kerkmeester en een man van groot aanzien was, was voor deze gelegenheid de doopvont in 't midden van de kerk gezet, zoodat iedereen het doopen zien kon.

En daar kwam opeens de stoet: de overgelukkige vader, twee peters en twee peetjes, en daarachter twee bakels, die ieder een van de kinderen op de armen droegen. En daar de meid gevraagd had, ook mee te mogen gaan, had meneer haar dat toegestaan op conditie, dat ze bijtijds met heuren afwasch zou gedaan hebben.

Bij uitzondering was het de pastoor zelf van de Augustijnen, die de kinderen doopen zou. De koster van dien tijd was een oud kadulleken, die natuurlijk ook van de partij deel maakte.

Alles liep goed van stapel bij den doop van het eerste kind, maar bij den doop van het tweede ging het minder goed.

Terwijl de bakel het kind over de doopvont hield, begon ze stillekensaan scheeve gezichten te trekken in zoover, dat de koster haar vroeg, of ze onpasselijk was geworden.

Maar ze knikte van neen, ofschoon er toch wel iets haperde.

En hoe langer de ceremonie in 't Latijn duurde, hoe erger het met de bakel gesteld werd.

En just toen alles gedaan was, riep de bakel, tot verbazing van al de menschen die in de kerk waren :

— « Heere Jezus ! ik kan het niet meer houwen ! »

En ze liet het kind, met het schoon kanten kleeken, recht in de doopvont vallen !

Seffens stond heel de kerk in rep en roer.

De koster, die goed zijn tegenwoordigheid van geest had behouwen, scharde het kind met twee handen te gelijk vast, om het uit de doopvont te halen, maar hij kon er niet in gelukken. Het was bijkans, alsof hij een slak lood moest boven halen.

En terwijl twee vrouwen van hevige ontroering over het gebeurde van hunnen stek vielen, werd het kind grooter en grooter, en eer de koster eigenlijk goed gezien had, wat er allemaal omging, was de kop van den kleine al zoo groot geworden als dien van een jongen, die zijn eerste Communie gaat doen.

Maar daar bleef het niet bij. Met elken halven minuut veranderde die menschelijke gedaante in zooverre, dat kop en voeten na twee minuten, ver over de doopvont hingen.

Opeens sprong de jongen recht en plots zag hij er uit als iemand van twintig jaar, dan als iemand van dertig, veertig en vijftig jaar.

De koster was zoodanig met schrik geslagen, dat hij het hazenpad koos, terwijl al de parochianen, op stoelen en banken klafden, om dat natuurwonder zooveel te beter te kunnen zien.

Het busselkind, dat om zoo te zeggen in éénen keer tot man was herschapen, wel verre van te ontstellen, glimlachte en zei tot den befeuterden pastoor, dien hij vertrouwelijk op den schouwer tikte :

— « Mijnheer Pastoor, ik moet u wel bedanken voor den dienst, dien ge mij bewezen hebt. Ik heb nooit geweten of ik, ja of neen, gedoopt ben geweest. Maar nu heb ik er de zekerheid van, want ik heb u in 't Latijn hooren zeggen : Ik doop u in den naam des Vaders, en des Zoons en des heiligen Geestes ! »

Daarna wendde hij zijn eigen tot 'nen heer, die met verbaasde oogen op hem zag en ging voort :

— « Peter, ik heb vernomen, dat ge voor mij twee kilo doopsuiker besteld hadt, gelijk den anderen peter, maar dat was veel te weinig. Voor mijn broerken kon er dat door, want sedert zijn geboorte zal die nog voor geen twee kilo gekakt hebben, maar voor mij moogde minstens tien kilo laten uitdeelen ! »

En toen hij Dina zag staan met bleek gezicht en 'nen mond, zoo groot als een schuurdeur van verwondering, omdat zij in hem den zoogenaamden dokter herkend had, die zoo bereidwillig was geweest het ander kind van de stuipkens te komen genezen, zei hij tot den verbluften vader :

— « Meneer Wierincx, in 't vervolg moette uw meid goed in 't oog houwen, want over drij dagen heeft ze den kleine met zijn kuken in een waschkuip laten vallen ! »

Dina werd rood tot achter'heur ooren, terwijl de ontstelde vader misschien niet eens verstaan had wat er gezegd werd, want wie weet of hij niet dacht, dat ook het ander kind in ééns een vijftigjarige mannelijke gedaante ging aannemen, waardoor, om te beginnen, zijn twee eerste kinderen al bijna twintig jaar ouwer zouden geweest zijn dan hij zelf.

Nochtans, lang tijd tot overwogen werd meneer Wierincx niet gelaten, want eensklaps werd de kerel wel vier meters lang en stapte naar de kerkdeur om buiten te geraken.

Onder verveerlijk geschreeuw ging al loopen wat beenen had, terwijl een groot aantal stoeltjes het onderste boven gesmeten werden.

Het was een algemeen verschrikt geroep van : « Lange Wapper is daar ! Lange Wapper is daar ! »

Met vijf stappen was hij aan de deur en wie zijn eigen niet gauw genoeg uit de voeten had kunnen maken, werd door hem overrompeld.

Aan de kerkdeur had Lange Wapper zijn eigen gebukt om geen stuk van de deur te loopen, en waar hij verder gebleven was, wist niemand.

Maar als al dat tumult voorbij was, lag de suisse, in grooten tenue, roerloos nevens het wijwatervat, met zijnen officieelen stok in zijnen arm geklemd.

De enkele parochianen, die niet bijtijds waren kunnen gaan

vluchten en nu wat kalmer waren geworden, omdat alle gevaar voorbij was, vonden den armen kerkbediende liggen, bleek als een lijk. Iedereen dacht, dat hij een geraaktheid gekregen en er in gebleven was.

Dat verwonderde er velen, omdat in dien tijd de suisse van de Augustijnenkerk 'n kerel was, schoenmaker van stiel, en die gehouwen werd voor den besten kalant van « De drij Kruiskens» uit de Everdystraat.

Maar hij was gelukkig niet dood, want na lang schudden had hij eindelijk zijn oogen verdwaasd open getrokken, en de eerste woorden, die hij met verdoofde stem uitsprak, waren :

— « Is hij weg ? »

Ja, de suisse mocht gerust zijn : Lange Wapper was weg.

En toen men hem vroeg wat hij mankeerde, gaf hij ten antwoord :

— « Ik heb van schrik mijn sjik ingeslikt; maar als ik ze kan doorspoelen met een maatje van onder den toog, zal alles wel op zijn effen komen ! »

